

И единъ по единъ ловцитѣ се отказваха да я гонятъ. Само единъ младъ ловецъ не искаше да се откаже. Той си мислѣше:

— Ще се помжча, наистина, ще походя, но затова пъкъ като я хване, изведнажъ ще забогатѣя.

И продължаваше той да тича следъ сребърната лисица. А тя като го види отдалече, заобикали, кржгъ направи и тръгне следъ него по следитѣ му...

Той върви по нейнитѣ следи, тя върви по неговитѣ и цѣлъ день обикалятъ.

Ловецътъ разбра най-сетне хитростъта ѝ.

— Добре, — говорѣше си той, — върви следъ мене. А азъ ще поставя по пжтеката капани и самострелки — стрели... И току ще ми паднешъ въ ржцетѣ!...

И нареди той по снѣжната пжтека капани и ги затрупа съ снѣгъ, за да се не виждатъ. Скри въ единъ храстъ и една стрела. Прекара връвта, съ която бѣше опъналъ стрелата презъ снѣжната пжтека, и я завърза за другъ храстъ. Па започна да обикаля по пжтеката.

Върви той напредъ. Върви и лисицата следъ него... Прескача той всички капани и върви и лисицата ги прескача. Обикаляха, обикаляха — ловецътъ се умори, едвамъ влачи краката си отъ умора. И закачи той връвта.

Стрелата се откачи и го удари право въ краката. Едвамъ се домъкна дома раненъ... И цѣлата зима той лежа на легло.

А сребърната лисица остана жива и здрава и тая зима.

Отъ руски: Дѣдо Слънчо

